

**Gareth
Moore**

*A Burning
Bag as a
Smoke-Grey
Lotus*

NL

Gareth Moore, *A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus*

5 juli t/m 20 september 2015
Zaterdag 4 juli, 16 uur: gesprek met Gareth Moore en 17 uur: opening
Ontwerp omslag: The Rodina

Gareth Moore

A long tone poem

You can't see me but I am writing this from the bottom of a white styrofoam cup. I am holding a stir-stick which to me is gigantic and I am scraping the rim of the cup which emits a noise not unlike the sound of a body — stretching in the morning.

From here, looking out the mouth of the cup it looks like looking back at the beginning of a song.

Grandmother takes her teeth out; she doesn't have company and there is no longer a need to chew.

In the beginning, there was no beginning. There was already a sound. A plop whirl-fizzle, the sound of a bullet being made, a yawn, a snap, a splash of piss on cobblestones, and a large bag of gas moving through darkness.

Picture the sound of a pair of gum boots, with feet in them, stepping up and down in a wooden container full of mud.

Early morning:

A homeless woman shuffles by, she is wearing plastic carrier bags on her feet, the bags lined with pigeon feathers she's collected from the neighbourhood. She is a composer.

From above, the wind descends through the valley and passes over the broken reeds of a marsh. An organ emerges, the first flute, an ocarina. If you stand there long enough you can hear the notes changing as the reeds grow.

Janitors of this Long Tone Poem are the tortoises who have lived in the zoo for the past 70 years. They are also the composers, the instruments and the notations.

A green speaker lid is visible jutting from the earth on the periphery of this menagerie, it plays field recordings from other deserts, jungles and city parks. When listening, a loop can be distinguished, then a drone that mingles with the ultrasonic cough of the fluorescent lighting and the snaking sound of a tram which is moving bodies over our heads.

The phenology of the lights:

When the sun is at its highest, the lights are still on and Diogenes walks across the stage in front of a back drop painted from used engine oil. The lights can't be switched off. Yet.

The carcass of the flogged horse that Nietzsche wept over is turned into an instrument; dried and stretched, a pipe placed down its throat. It resembles a muse au sac. It is played into the evening, a ballade to insects. and what ends it all...

two hands and a blade of grass placed to the lips. This; a gong, and the sound of the Cartesian body split from itself; speakers in the wheel-well of an electric car engine.

A Gong

Gareth Moore, april 2015

*A Burning Bag
as a Smoke-Grey
Lotus,
installatie bij La
Loge, Brussel,
2015*

In wording

Over het werk van Gareth Moore

BOEM
Paukeslag
daar ligt alles dat
0_____o

Eerste zinnen van *Boem Paukeslag*, Paul Van Ostaijen
1921

Het geluid van iemand die slaapt, een grootmoeder vermoedelijk (haar kunstgebit ligt op een roze kist). Het geluid van iemand die zachtjes een spade slaat. Zoemende insecten en een gasvlam. Dit is min of meer hoe een dag verloopt in de tentoonstelling *A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus* van kunstenaar Gareth Moore. Dit 'verhaal' wordt verteld door middel van verschillende objecten en de geluiden die deze handgemaakte en zelf ontworpen instrumenten op onregelmatige tijdstippen maken wanneer performers de tentoonstelling binnenkomen en Moore's instrumenten bespelen volgens een "partituur". Deze partituur neemt ons op gefragmenteerde wijze mee van zonsopgang (het geluid van een lepel in een ontbijtkom, gegorgel) tot zonsondergang (een enkele zucht). De partituur leest als een gedicht en zal sommigen herinneren aan de surrealistische, expressionistische gedichten van de Belgische dichter en schrijver Paul van Ostaijen.

Soms met humor, soms met een onnavolgbare verbeelding, maakte Moore instrumenten uit jerrycans, een eclectisch assortiment van lampen, dozen ontbijtgranen of een plastic zak. Op een grote zeeschelp heeft hij het bovenste gedeelte van een fluit bevestigd. Een verzameling van lampen is *Diogenes* getiteld, naar de Griekse god die het gedrag van honden prees. Het is moeilijk om ons een voorstelling te maken van het soort geluid dat deze lampen zouden maken. De instrumenten zijn geplaatst in verschillende vitrines, verwijzend naar museum opstellingen maar ook naar kooien in een dierentuin bijvoorbeeld. De vloeren zijn gemaakt van verschillende materialen zoals tapijt, zand, cement en water. De instrumenten staan tegen een achtergrond van grote schilderijen gemaakt met olie, visvoer en rattengif, hun kleuren zeer uiteenlopend tussen organisch en synthetisch. Zonder de performers zien we een nogal statische opstelling. Het is aan ons, als kijker, om te proberen dingen met elkaar in verband te brengen. Wat voor geluid zou een tuinslang maken? Heen en weer gaand tussen de gedrukte partituur en de objecten, kom je tot de conclusie dat dit instrument bij het deel van de partituur moet horen waar staat "Watering (Ablutions)".

Objecten en engagementen

En dit leidt naar een van de vele schijnbare tegenstellingen in Moore's werk: de inzet is altijd meer dan formele en object-georiënteerde installaties. Hij creëert opstellingen, installaties, objecten en sculpturen die bijna misleidend zouden kunnen doen vermoeden dat zij het eindpunt zijn. Een assortiment van objecten op een aangename manier geplaatst in de ruimte. Daar is niets mis mee! Maar dit is enkel

A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus, installatie bij La Loge, Brussel, 2015

het startpunt voor Moore. Deze formeel complexe en esthetisch prettige werken zijn eigenlijk een soort van bemiddelaars voor engagement tussen mensen, tussen kunst en publiek, tussen mens en natuur, tussen de kijker en ideeën. Terugkerend naar *A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus* met deze vaststelling in het achterhoofd, zie je niet alleen instrumenten gerangschikt in vitrines achter verschillende soorten kippengaas, maar “levenloze acteurs” die wachten om aan hun performance te beginnen, om te worden geanimeerd. Door onze verbeelding, als we kunnen. Door de performers, als we geluk hebben om ze te treffen. Ineens trilt de lucht met potentie, met energie die trappelt om los gemaakt te worden. En dit is eigenlijk aan de orde in alle werken van Moore.

Een derde ruimte

Behalve dat Moore objecten en engagement, het statische en het performatieve samenbrengt, overbrugt hij in zijn werk ook ingewikkeldere dualiteiten. Tussen het rationele en het intuïtieve bijvoorbeeld. *A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus* zou ons op het eerste gezicht het idee kunnen geven van een museale display met kooien waarachter dieren, levend of opgezet, te zien zijn. Alles in deze installatie klopt en hangt samen, het visuele aspect, de samenstelling en referenties, maar ondanks deze logica zijn we niet onderworpen aan een rationeel systeem. De instrumenten zijn inderdaad een soort onderzoek naar de fysieke en symbolische functies en eigenschappen van geluid. De instrumenten en geluiden beslaan bijvoorbeeld de drie belangrijkste categorieën van geluid: *geophony* (geluid van niet levende verschijnselen zoals wind en water), *biophony* (geluid geproduceerd door niet menselijke levende wezens) en *anthrophony* (alle door mensen en hun instrumenten geproduceerde geluiden). Of whoosh, miauw, hey! en pling. De instrumenten die Moore maakte zijn gebaseerd op deze verschillende functies en bronnen van geluid maar de resulterende installatie is allesbehalve een droge en exacte catalogisering. Integendeel, je verbeelding slaat op hol. Wat gebeurt er met een zelfgemaakt snaarinstrument als je groenten en fruit toevoegt aan de holte van het instrument?

Voor de tentoonstelling *Blocked Arch, Deferred Ceremony, Dawn Chorus, Tra-diddle da. Like a fly in slow suspense*, die te zien was in Glasgow Sculpture Studios in 2014, creëerde Moore een serie gekleurde dozen waarin op bepaalde tijdstippen dieren werden

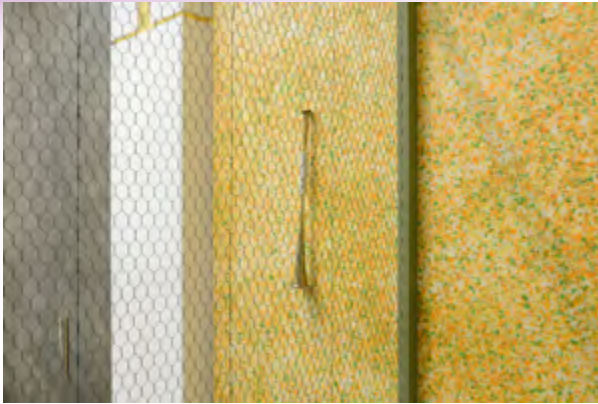
geplaatst, ook op basis van een partituur. Een kat of een slang zat dan een tijdje in een van de dozen en was ofwel volledig stil of maakte geluiden die dan versterkt werden. *Dawn Chorus* getuigt ook van Moore's betrokkenheid bij geluid en dieren, maar in dit geval werd hij vooral gedreven door een fascinatie voor wat bekend staat als "critical flicker fusion frequency". Met deze theorie en methode wordt gemeten hoe snel een menselijk of dierlijk oog het knipperen van licht kan verwerken. Hoe groter het dier, hoe langzamer het ziet. Mensen zien bijvoorbeeld in 16 keer knipperen per seconde, maar kleine dieren hebben een veel hogere flicker fusion frequentie. Dit maakt dat zij meer zien dan wij, in onze beleving zien zij de wereld in slow-motion. Deze verschillende snelheden en temporaliteiten waarmee we de wereld ervaren, toont ons een van de vele manieren waarop de wetenschap tijd probeert te definiëren, te begrijpen en te beheersen.

A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus, installatie bij La Loge, Brussel, 2015

Maar de wetenschap is slechts een kennissysteem dat we kunnen aanboren. En dit is misschien wel de sleutel tot het proberen te bewandelen van een middenweg, of eerder het verblijven in een derde ruimte tussen het rationele en het intuïtieve in.

Moore's werken hebben vaak een bepaalde rituele kwaliteit, een gong en een vogelverschrikkerachtige man die op een een tafel ligt, hooi die uit zijn broekspijpen steekt in het werk *Deferred Ceremony*, een heiligdom in *A place - near the buried canal*, of instrumenten gemaakt voor genezing in *A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus*. Dit zijn maar een paar voorbeelden. Rituelen zijn diep verankerd in zijn werken en performances. Maar het is niet het religieuze potentieel in deze rituele voorwerpen of gebaren waar

*A Burning Bag
as a Smoke-Grey
Lotus,*
installatie bij La
Loge, Brussel,
2015

Moore naar op zoek is, wel het potentieel van rituelen om ruimte te creëren voor interactie en individuele ervaringen. En belangrijker nog, rituelen zijn een “kennisstelsel”, een vorm van geloven en begrijpen die een alternatief biedt voor het standaard wetenschappelijke dualisme tussen lichaam en geest, of misschien liever de hersenen en ziel, hemel en aarde, mens en natuur, dier en mens.

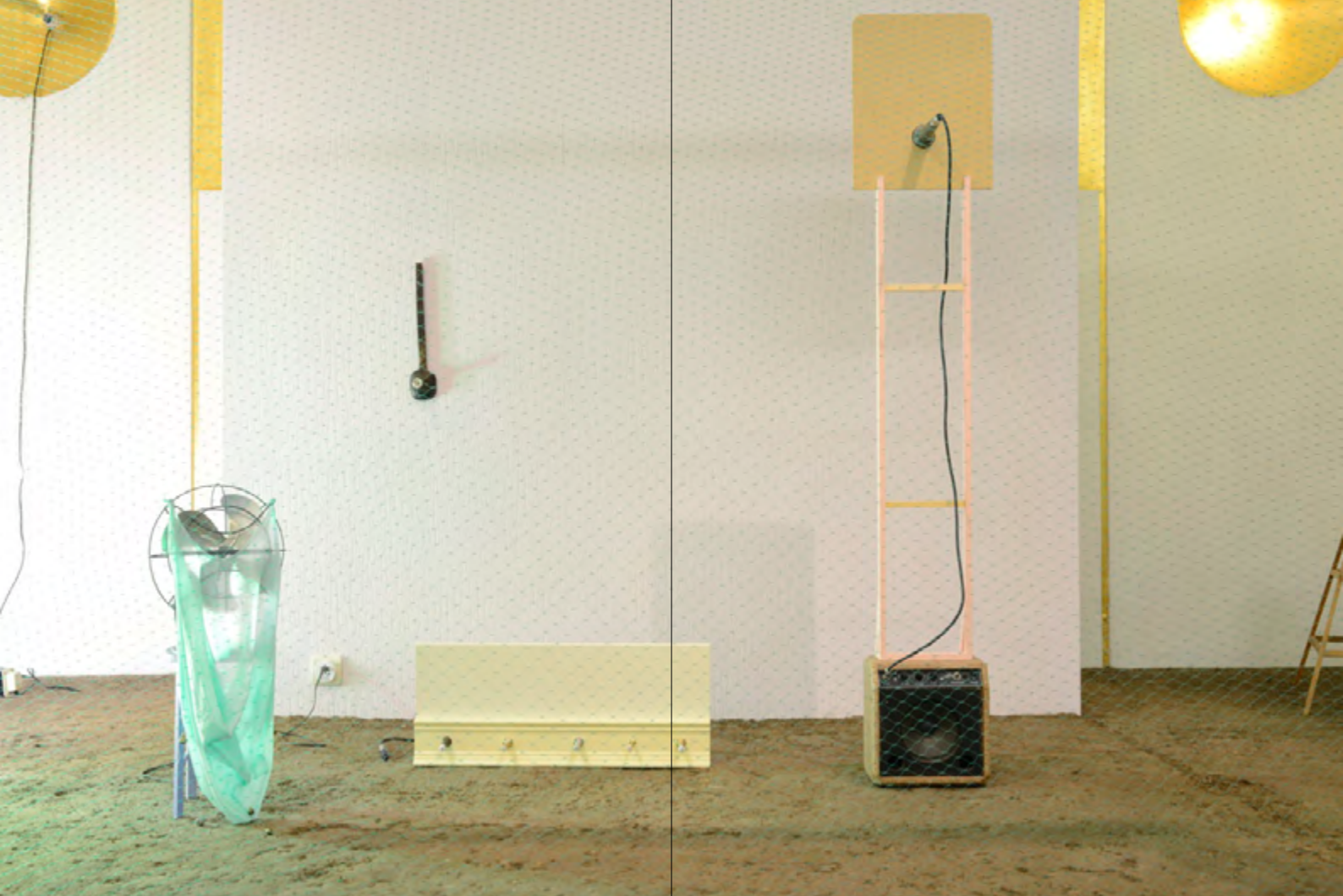
En Moore is op zoek naar een uitweg uit dit beperkend dualisme.

Dier-woorden

Al deze aspecten, kwaliteiten en manifestaties van Moore's werk overziend, is het zinvol om ook te kijken naar de Franse filosofen Gilles Deleuze en Felix Guattari, die in een aantal van hun teksten het begrip “dier-woorden” ontwikkelden als een beweging weg van

de norm, van standaarden en stabiliteit. Dier-woorden is slechts één onder vele wordingen die ze beschrijven: vrouw-woorden, kind-woorden, intens-woorden, mineralen-woorden, moleculair-woorden, en het is bijna onmogelijk om recht te doen aan de poëtica, de wildheid en misschien wel de lichte gekte van hun denken over deze transformatieve staten. In dier-woorden veranderen we niet letterlijk in een dier (hoewel het gebruik van het woord tovenaard door Deleuze en Guattari om zichzelf te beschrijven lijkt te zeggen dat een bepaalde transgressieve, dierlijke staat iets om na te streven zou zijn, als het niet in lichamelijke zin is, dan toch zeker in geestelijke zin), noch imiteren we dieren. Maar we wrikken onszelf en onze waardesystemen, betekenisstructuren en richtingaanwijzers los. We accepteren een positie als minderheid, tarten elke vorm van definitie, bereiken een bepaalde staat van non-identiteit, die voor Deleuze en Guattari de voorwaarde is om echte vrijheid te bereiken. Door ons af te keren van het vaststaande, de norm, de standaard, worden we nomadisch *shape-shifters* die eindelijk vrij zijn.

Dat kunst het potentieel heeft om mentale en fysieke ruimte te creëren voor anderszijn, voor non-conformiteit, heterogeniteit, is misschien wel haar meest besproken kwaliteit en gekoesterde waarde. Veel mensen die zich aangetrokken voelen tot de kunstwereld zien zichzelf als buitenstaanders. Gezien deze belangrijke eigenschap van kunst, is het frustrerend hoe moeilijk het is om te beschrijven hoe deze ruimte voor anderszijn tot stand komt. Waarom voelen bepaalde kunstwerken als genereuze omarmingen van onze ingewikkelde mensheid? Waarom zijn sommigen een schuilplaats voor gevoelens en verlangens die zich afkeren van een selfie-stick geobsedeerde tijd en zoeken

A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus, installatie bij La Loge, Brussel, 2015

naar een relatie met het echte: geluiden, dieren, het ritme van een normale dag, ononderbroken door technologie, deadlines en stress, het ruisen van bladeren in een warme wind.

Naast deze transgressieve kwaliteit die centraal is voor het denken van Deleuze en Guattari, deelt Moore met deze wilde en vrije denkers een anti-rationalistische houding die niet perse weg beweegt van een serieuze inzet, een op onderzoek gebaseerde benadering of een grondige houding. Dit brengt ons terug naar deze derde plaats, die niet rationalistisch, *managerial* of strak omljnd is maar ook niet helemaal voorbij de rede. In die derde ruimte is het continuüm tussen lichaam en geest, tussen mens en dier, tussen natuur en cultuur zo evident dat we er eigenlijk niet meer over na hoeven te denken. Natuurlijk!

Er is nog een reden waarom het zinvol is om te kijken naar Deleuze en Guattari in relatie tot het werk van Moore. Voor Deleuze en Guattari speelt muziek een sleutelrol in het proces waarbij we “door deuren gaan en hordes nemen”, in het “ontketenen van onze wordingen”. Niet alleen op het niveau van refreinen zoals in kinderrimpjes, maar ook op het niveau van de instrumentatie, orkestratie, het “bewegen en jammeren van moleculaire dissonantie”.¹ Muziek is vaak een belangrijk onderdeel van Moore’s werk, hij is gefascineerd door de genezende krachten van geluid, de interactie tussen trillingen en het lichaam, maar ook door de verschillende soorten geluiden die mensen, dieren, machines en natuur maken. Elke cultuur en taal heeft zijn eigen geluiden. Geen kat miauwt hetzelfde.

Denken en voelen

Omdat Moore verschillende tegenpolen verenigt, ontglipt zijn werk een makkelijke duiding of definiëring. Wat op het eerste gezicht vooral een cognitief onderzoek naar geluid lijkt, verandert met een slag op de gong in een zeer lichamelijke ervaring. Dit plaatst Moore’s werk en methode in lijn met recente post-Kantiaanse filosofie, soms gegroepeerd onder de noemer van speculatief realisme, waarin het klassieke lichaam-geest dualisme bewust wordt vermeden en mensen niet langer worden beschouwd als het centrum van denken en weten. Zoals in het werk van de Franse filosoof Bruno Latour, is er hier geen sterk onderscheid tussen mensen, niet-mensen, voorwerpen en de natuur: ze staan allemaal op dezelfde voet. Belangrijk is dat filosofen als Quentin Meillassoux ons ervan vergewissen dat datgene wat we niet zien of weten, niet “niets” is. Het antwoord op het filosofische gedachte-experiment “als een boom in een bos valt en er is niemand om het te horen, maakt het dan geluid?” zou volgens deze filosofen met een stevige ja worden beantwoord. Hoe arrogant van de mens om te denken dat geluid enkel bestaat wanneer het gehoord wordt door het menselijk oor!

Het is dit continuüm tussen het levende en niet-levende, tussen het zichtbare en onzichtbare, tussen wat kenbaar is en datgene wat in het domein van het hypothetische verblijft, dat als een rode draad door het werk van Moore loopt. En misschien is dit ook wel waar de mogelijkheid vandaan komt voor kunstwerken om te omarmen, om ons thuis te doen voelen, inclusief eerder dan exclusief te zijn. Het maakt niet uit, bij wijze van spreken, of we als dier, plant, een molecuul of een

vogelstem komen. Nederzettingen, groot en klein zijn een terugkerende vorm waar Moore mee werkt. Zijn werken geven daarmee ook in letterlijke zin onderdak. Aan hemzelf, dieren, bezoekers, de doden en de levenden, de vele complexe relaties tussen mensen, dieren en de natuur.

In een essay over het belang van het onbekende en het hypothetische, schrijft de Duitse filosoof Hans-Christian Dany: "Wat op het spel staat is het ons openstellen voor het idee dat er iets is voorbij het denkbare. Zelfs als de mens niet in staat is dit "iets" te denken, kan hij er hypothetisch rekening mee houden, als een blinde vlek die blind blijft. Dat is het begin van het avontuur van een speculatieve liefde voor het ondenkbare waarmee de grenzen van het denken en onze beperkte relatie tot mensen en dingen wordt opgerekt."²

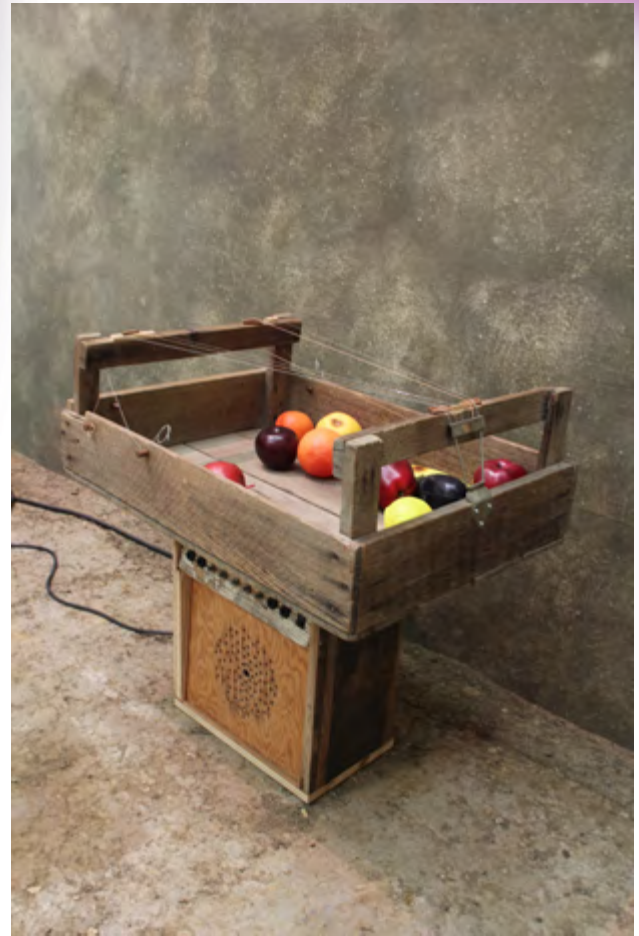
Van het ondenkbare houden zou misschien wel eens het moeilijkste kunnen zijn wat we moeten doen. Maar het is een cruciale oefening als we mentale ruimte voor het nog niet bekend willen vrijmaken, voor datgene dat moeilijk te definiëren is, voor de dieren in ons.

*A Burning Bag
as a Smoke-Grey
Lotus,*
installatie bij La
Loge, Brussel,
2015

Tekst: Maaïke Lauwaert, 2015

¹ Gilles Deleuze and Felix Guattari, *A Thousand Plateaus. Capitalism and Schizophrenia*, 1987, p. 272.

² Hans-Christian Dany, *Tomorrow I will be a Painter* in Social Factory, 10th Shanghai Biennale 2014, pp. 361-374.

Werken in de tentoonstelling

Gareth Moore

A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus, 2015

Installatie

Bases

Gestampte aarde

Cement

Water, multiplex, verf

Tegels, multiplex, voegspecie

Tapijt, multiplex

Zand, baksteen, metselspecie

Bitumen dakbedekking, multiplex

Geschilderde achtergronden:

Hout, canvas, beton, tempera

Hout, canvas, inktvisinkt

Hout, canvas, machineolie, verf

Hout, canvas, visvoer, verf

Hout, canvas, rattenvergif, verf

Hout, canvas, bladeren

Hout, canvas, seizoen behangpapier

Muziekinstrumenten / sculpturen:

(verschillende afmetingen)

Human Spoon, 2015 – houten lepel, Franse-hoornmondstuk

Animals at a Watering Hole, 2015 – tin, lokfluiten, hout

Digging Instrument, 2015 – hout, verf

Funnel Instrument, 2015 – glas, lokfluit, verf

Garden Hose, 2015 – plastic slang, metaal, lokfluit

Poetry Tongue, 2015 – hout, versterker, genderpedaal, zelfklevers, papier, microfoon, steen

Baritone Tea, 2015 – tin, baritonsaxmondstuk

3 Bells, 2015 – koperen raamkozijnen, boomtakken, touw, stof

Untitled (Gong), 2015 – gong, hout

Untitled (Shruti Box), Shruti box, papier

Gas Can Instrument, 2015 – plastic, lokfluiten

Insect, 2015 – koper, touw, wol

A Conch, 2015 – zeeschelp, fluitmondstuk

Human Instrument, 2015 – hout, verf, versterker, microfoon

Birds Circling, 2015 – baby-ontvangers, hout, metaal, touw

Amplifier, 2015 – hout, metaal, elektrische componenten

Cass Creek Waggle, 2015 – plastic, batterijen, magische sculptuur, verf

Grocer, 2015 – houten krat, plastic fruit, gitaarsnaren, contactmicrofoon

Storage Container (Museum), 2015 – plastic, rubber, staal

Diogenes, 2015 – fittingen, lampen, hout, ultrasonische detectoren

Some Rattles, 2015 – hout, papier, tin, verf, voedsel

A Suspended Bag, 2015 – elektrische ventilator, zijde, koperen bellen, draad, verf, hout

A Horn, 2015 – koperen hoorns, hout

Door Anticipator, 2015 – deurstoppers, hout, verf, contactmicrofoon

*A Burning Bag
as a Smoke-Grey
Lotus,*
installatie bij La
Loge, Brussel,
2015

Vulcan (Esso Drum), 2015 – stalen trommel, contact-
microfoon, koper, hamer

2nd beach, 2015 – gevonden schilderij, hout, schuur-
papier

Bull Kelp Rattle, 2015 – hout, steen, kelp

Elephant Rematerializer, 2015 – instrumentonder-
delen, valstrikonderdelen, tape, hout

Diogenes' Master, 2015 – beton, staal, touw, bodempin
voor hondenlijn

A Breathing Apparatus, 2015 – hout, koper, lak, leer,
kunstgebit, versterker, microfoon

A flame, 2015 – metaal, zelfklever, zilveren blad

Another Horn, 2015 – koper, hout, staal

Nietzsche's Horse, 2015 – geloei, lokfluiten, zilver,
koper, papier

No one hears a Ditch Digger, 2015 – schop, contact-
microfoon, koper, hamer

Transformer (Cedar Hedge), 2015 – staal en vinyl

Transformer (Rhododendron), 2015 – staal en vinyl,
slot

Attempts to Read the World (Differently)

“Al minstens 2500 jaar denkt iedere generatie dat nu het moment is aangebroken waarop de veranderingen niet meer te overzien zijn. De uitspraak van de Griekse filosoof Heraclitus ‘Alles stroomt, niets blijft’ is daar een voorbeeld van en alle generaties daarna hebben dat gevoel behouden. Maar al die tijd zijn er ook pogingen ondernomen om samen te navigeren in die onoverzichtelijke wereld.” Filosoof René Gude maakt duidelijk dat de fundamentele veranderingen en daarmee gepaard gaande onoverzichtelijkheid, die veel mensen nu ervaren, niet nieuw zijn. Maar er is meer aan de hand. Transitiedeskundige Jan Rotmans spreekt van een kantelperiode: onze tijd is niet een tijdperk van verandering maar we maken een verandering van tijdperk door, een paradigma wisseling. Een verandering van tijdperk is een bijzondere periode waarin bestaande structuren onomkeerbaar veranderen. Zo'n kantelperiode levert niet alleen kansen op maar wordt ook gekenmerkt door chaos, turbulentie en onzekerheid. Zeker nu omdat we, in de woorden van Rotmans, in de overgangsfase zitten. Zaken die vertrouwd waren, schudden op hun grondvesten en dit maakt dat we de wereld als onleesbaar ervaren.

De veranderingen die onze huidige tijd kenmerken variëren van welhaast onoverzichtelijk groot en wereldomvattend (financiële, economische en politieke crises, klimaatveranderingen, medisch-technologische ethiek) tot aan klein en persoonlijk (het gebruik van sociale media, de manier waarop zorg plaats-

vindt). Onze vertrouwde navigatiesystemen zijn aan herijking toe.

Met het programma *Attempts to Read the World (Differently)* kijkt Stroom Den Haag op zoekende, intuïtieve wijze naar onze huidige wereld, de snelle ontwikkelingen daarin en mogelijke toekomst. We doen daarmee een poging om instrumenten te ontwikkelen en manieren te benoemen waarmee we deze kantelperiode kunnen lezen. Immers, vanuit een paradigma wissel is het lastig, zo niet onmogelijk, om ons een voorstelling te maken van de nieuwe wereld die zich aan het aftekenen is. Kunstenaars zijn bij uitstek de goede gidsen die we nodig hebben bij zo'n zoektocht. Hun antennes, gevoeligheid, open blik, onbevooroordeelde kijk (ze zijn immers niet dienstbaar aan bepaalde structuren) stellen hen in staat zich een voorstelling te maken van die nieuwe wereld.

Een eerste aanzet tot dit programma werd in september 2014 gegeven met de *WeberWoche*, een programma waarvoor het gedachtegoed van socioloog Max Weber het uitgangspunt vormde. Weber beschreef in 1919 in *Wetenschap als beroep* hoe rationalisering steeds verder om zich heen grijpt en 'betoverde' vormen van kennis steeds verder uit het publieke domein duwt. Gedurende een aantal dagen ging Stroom met kunstenaars, performers, filmmakers, componisten en theoretici op zoek naar vormen van betovering en kennisproductie. Het veelstemmige programma bood reflectie en een breder kader en benadrukte het belang van het niet-rationele in onze hedendaagse gesecculariseerde Westerse maatschappij.

Attempts to Read the World (Differently) wordt ontwikkeld in samenwerking met Fernando Sánchez Castillo, Céline Condorelli, Dunja Herzog en Neïl Beloufa. Deze kunstenaars zetten de eerste stappen in het anders lezen, interpreteren, verbeelden van de wereld, het herijken van een navigatiesysteem, het zoeken naar nieuwe vormen van kennis, informatie of communicatie. Daarin staat niet de zoektocht naar een overkoepelende waarheid centraal maar juist naar een veelzijdigheid van mogelijkheden en interpretaties.

Het programma bestaat uit verschillende tentoonstellingen en diverse publieksactiviteiten, ook van andere kunstenaars.

Colofon

Gareth Moore: *A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus*

Teksten: Gareth Moore,
Maaïke Lauwaert
Vertaling: Stroom Den Haag
Fotografie: met dank aan La Loge
en de kunstenaar
Basisontwerp gids: Thonik
Ontwerp omslag: The Rodina

De tentoonstelling is een samenwerking met La Loge in Brussel, waar het in een andere vorm te zien was in het voorjaar van 2015.

De tentoonstelling komt tot stand met dank aan Canada Council for the Arts, British Columbia Arts Council, Mondriaan Fonds, Stimuleringsfonds Creatieve Industrie en gemeente Den Haag.

la loge

Stroom Den Haag presenteert *A Burning Bag as a Smoke-Grey Lotus* in het kader van het tweejarig programma *Attempts to Read the World (Differently)*.
www.stroom.nl

**Stroom
Den Haag**

Hogewal 1-9
NL-2514 HA Den Haag
www.stroom.nl

T +31 (0)70 3658985
F +31(0)70 3617962
info@stroom.nl